

Győri Ítéltábla

Az ügy száma: Mf.V.30.015/2025/5.

Felperes: Felperes1

(cím2)

Alperes: Alperes1

(Cím1)

Alperesi jogi képviselő: Dr. Verbovszki Enikő Ügyvédi Iroda

(eljáró ügyvéd: dr. Verbovszki Enikő;

cím4)

A per tárgya: Munkaviszony megszüntetése

Az elsőfokú bíróság neve és fellebbezéssel támadott határozatának száma:

Szombathelyi Törvényszék, 2.M.70.156/2024/8.

A fellebbezést előterjesztő fél és a fellebbezés sorszáma:

Felperes, 9.

Í t é l e t

Az ítéltábla az elsőfokú bíróság ítéletének nem fellebbezett részét nem érinti, a megfellebbezett rendelkezését részben megváltoztatja, az alperest megillető perköltség összegét 38.100 (harmincnyolcezer-száz) forintra leszállítja.

Az ítéltábla kötelezi az alperest, hogy fizessen meg a „NAV Bírósági határozatban megállapított eljárási illetékbevételei számla” megnevezésű 10032000-01070044-09060018

számú költségvetési számlára 23.640 (huszonháromezer-hatszáznegyven) forint feljegyzett fellebbezési illetéket.

A fizetendő illeték a határozat jogerőre emelkedését követő 60. napon válik esedékessé.

Az illeték megfizetése során közleményként fel kell tüntetni az illetékfizetési kötelezettséget tartalmazó jogerős bírósági határozatot hozó bíróság megnevezését és a bírósági ügyszámot, valamint az alperes adószámát is.

Az ítéltábla megállapítja, hogy 3.048 (háromezer-negyvennyolc) forint fellebbezési illeték az állam terhén marad.

Az ítélet ellen fellebbezésnek nincs helye.

I n d o k o l á s

[1] A másodfokú bíróság az elsőfokú bíróság által megállapított tényállást tekintette irányadónak a fellebbezési eljárásban, mely szerint a felperes és az alperes között 2023. február 27-től állt fenn munkaviszony. A felperes bolti eladó munkakörben dolgozott, munkavégzési helye az alperes cím5 szám alatt telephelyén volt. Az alperes 2024. őszén azt tapasztalta, hogy a nyári átszervezést követően a utcanévtli bolt forgalmában forgalomnövekedés nem történt, ezért a bolti eladói munkakörre vonatkozóan létszámcsonkításról döntött. Az alperes a felperes munkaviszonyát 2024. november 28-án közölt felmondással szüntette meg gazdasági okokra hivatkozással.

A felperes távolléti díja a munkaviszony megszüntetésekor 437.000 forint volt.

[2] A felperes kereseti kérelmet terjesztett elő az alperessel szemben, a munkaviszony jogellenességének jogkövetkezményeként 1 havi távolléti díjának megfelelő 437.800 forint megfizetésére kérte kötelezni az alperest. A felperes a perfelvételi tárgyaláson úgy nyilatkozott, hogy az általány kártérítés mellett elmaradt jövedelem, mint kár hozzászámításával összesen 600.000 forint megfizetésére kéri kötelezni az alperest.

[3] Az alperes írásbeli ellenkérelmében a kereset elutasítását és a felperes perköltségben való marasztalását kérte.

[4] Az elsőfokú bíróság 8. sorszámú ítéletével a keresetet elutasította. Megállapította, hogy 36.000 forint eljárási illeték az állam terhén marad, és kötelezte a felperest, hogy fizessen meg az alperesnek 15 napon belül 333.604 forint elsőfokú perköltséget. Az elsőfokú bíróság ítéletének indokolásában a 2012. évi I. tv. (a továbbiakban: Mt.) 64. § (1) bekezdés b) pontjában, (2) bekezdésben, 66. § (1) és (2) bekezdésében írtakat alkalmazta.

[5] Az elsőfokú bíróság álláspontja szerint a létszámcsökkentésre alapított felmondás bizonyítást nyert, a felperes munkakörébe új munkavállalót nem alkalmaztak, a felmondás okszerűségét is igazolta az alperes.

[6] Az elsőfokú bíróság a 2016. évi CXXX. tv. (a továbbiakban: Pp.) 512. § (2) bekezdése, valamint az 1990. évi XCIII. tv. (a továbbiakban: Itv.) 42. § (1) bekezdés a) pontjának alkalmazásával 600.000 forint pertárgyérték alapulvételével az eljárás illetékét 36.000 forintban állapította meg.

[7] Az elsőfokú bíróság az alperest megillető ügyvédi munkadíj, mint elsőfokú perköltség vonatkozásában a Pp. 83. § (1) bekezdésére és a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés a) pontjára utalva 262.680 forint + áfa összegben kötelezte a felperest a perköltség megfizetésére.

[8] Az ítélettel szemben a felperes törvényes határidőn belül fellebbezést terjesztett elő, az elsőfokú ítélet részbeni megváltoztatását kérte, az alperes részére megítélt perköltséget teljes egészében történő mellőzését, másodlagosan a megítélt perköltség összegét 21.890 forint + áfa, összesen 27.800 forint összegre leszállítani.

[9] A fellebbezés indokaként arra hivatkozott, hogy az elsőfokú bíróság megsértette a Pp. 512. §, az 521. § (1) bekezdés, a 237. §, a 111. §, a 248. § (1) bekezdés és a 81. § (1) (2) bekezdésében írtakat, valamint a 17/2024. (XII.9.) IM rendelet 7. §, 3. § (1) bekezdés a) pontjában, illetve a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés a) pontjában foglaltakat.

[10] A felperes hivatkozott arra, hogy jogi képviselő nélkül járt el, és álláspontja szerint a tárgyaláson szóban bejelentett további igényei nem feleltek meg az Mt. rendelkezéseinek, nem kérhette egyidejűleg az Mt. 82. § (2) bekezdése és (4) bekezdése szerinti általános kártérítést, és az elmaradt jövedelem címén keletkező kártérítést. Ez csupán az elsőfokú bíróság ítéletéből vált világossá számára. Az elsőfokú bíróság nem tájékoztatta, hogy a bejelentett változás a pertárgy érték növekedésével is jár, amely a perköltség alapját is képezi. Erre alapította, hogy az elsőfokú bíróság megsértette a Pp. 237. § (1) és (4) bekezdésében, a 111. §-ában és a 248. § (1) bekezdésében foglalt tájékoztatási kötelezettségét és anyagi pervezetésre vonatkozó kötelezettségét.

[11] Felperes előadta, hogy a jogszerűen előterjesztett kereseti kérelme 1 havi távolléti díjnak megfelelő összegre, 437.800 forintra vonatkozott, így ez képezheti csak a pertárgy értékét. Eladta azt is, hogy az elsőfokú bíróság más-más pertárgyértéket vett figyelembe az illeték és a perköltség tekintetében. Az illeték vonatkozásában 600.000 forintot vett figyelembe, és ennek alapján számította a 6 % mértékű eljárási illetéket, az ügyvédi díj tekintetében viszont 12-szeres összeggel számolt, mely miatt az eltérő jogalkalmazás és számítás jogosult.

[12] A felperes hivatkozott arra is, hogy ellenkérelmében az alperes perköltség igényét a 17/2024. (XII.9.) IM rendeletre alapította, mely a jogvitában nem volt alkalmazható, mivel a rendelet hatálya csak a 2025. február 8. napot követően megindult peres eljárásokra terjed ki. Az elsőfokú eljárás 2024. decemberében indult.

[13] Az alperes perköltség felszámítását nem a helyesen irányadó 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet megfelelő alkalmazásával kérte, mindezek következtében az elsőfokú bíróságnak a Pp. 81 § (1) és (2) bekezdése alapján a felperes részére a perköltség megállapítását mellőznie kellett volna a kialakult joggyakorlatra figyelemmel (Kúria Kfv.V.35.075/2023/6. számú határozata).

[14] A másodlagos fellebbezési kérelme alapján a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet rendelkezéseinek megfelelően a pertárgyérték 5 %-ában, bruttó 27.800 forintban lehetett volna megállapítani az alperes perköltségét.

[15] Az ellenkérelemhez csatolt költségjegyzéken az alperes nem jelölhette meg a 333.604 forintot, mivel a keresetlevélben 437.800 forint összegű követelés szerepelt, a tárgyaláson nem tett a perköltség tekintetében nyilatkozatot az alperesi képviselő.

[16] Felperes előadta a fellebbezésében, hogy rendkívül hátrányos és anyagilag megterhelő számára, hogy az alperes elbocsájtotta a munkahelyéről, amely miatt megélhetése megnehezült. Előadta továbbá, hogy kiskorú gyermekét egyedülálló szülőként neveli és a munkaviszony megszüntetése miatt indított perben, ahol 437.800 forintot követelt a munkáltatótól, ezen összeg több mint felét kitevő perköltséget kelljen megfizetnie az alperesnek.

[17] A fellebbezéssel vitássá tett összeg 333.604 forint, a másodlagos fellebbezési kérelem tekintetében 305.804 forint. A felperes utalt arra, hogy a Pp. 525. § (2) bekezdése alapján munkavállalói költségkedvezmény illeti meg.

[18] Az alperes fellebbezési ellenkérelmében az elsőfokú bíróság ítéletének helybenhagyását kérte; tárgyalás tartását nem kérte.

[19] Az alperes arra hivatkozott, hogy a felperes által megjelölt Pp. 512. § rendelkezését az elsőfokú bíróság helyesen alkalmazta, a 2025. március 20. napján tartott tárgyaláson a 8. sorszám alatt felvett tárgyalási jegyzőkönyv is tartalmazza, hogy az elsőfokú bíróság tájékoztatási kötelezettségének eleget tett.

[20] Az alperes nem vitatta, hogy a felperes helyesen hivatkozott arra, hogy a 17/2024. (XII.9.) IM rendelet alkalmazása a 2025. február 9. napját követően benyújtott eljárást megindító beadvánnyal indult eljárás esetén alkalmazandó, azonban a 32/2003. IM rendelet 3. § (2) bekezdés a) pontja alapján a pertárgyérték számítása megegyezik az általa hivatkozott IM rendelet vonatkozó szabályával.

[21] A fellebbezés részben megalapozott.

[22] A másodfokú bíróság a Pp. 376. § (1) bekezdése alapján a fellebbezést tárgyaláson kívül bírálta el és megállapította, hogy a Pp. 379. §-ában és 380. §-ában írt kötelező hatályon kívül helyezési ok nem merült fel. A másodfokú bíróság a felperes fellebbezését annak

korlátai között, a Pp. 370. §, 372. §, 369. § (1) és (3) bekezdésében foglaltak alapján vizsgálta, kizárólag az alperest megillető perköltség összegének megállapítása tekintetében.

[23] A másodfokú bíróság elsődlegesen azt vizsgálta, hogy az elsőfokú bíróság a felperes által megjelölt Pp. 237. § (1) és (4) bekezdésében, 111. §-ában és 248. §-ában írtakat helyesen alkalmazta-e, és megállapította, hogy a felperes fellebbezése ezen jogszabályhelyek megsértése vonatkozásában megalapozatlan. Az elsőfokú bíróság a 8. sorszámu tárgyalási jegyzőkönyvben rögzítettek szerint az anyagi pervezetési és tájékoztatási kötelezettségének megfelelően eleget tett.

[24] A másodfokú bíróság a Pp. 512. § (2) bekezdésében írtak vonatkozásában megállapította, hogy az elsőfokú bíróság ítéletének [27] bekezdésében a hivatkozott jogszabályhely alapján a pertárgyértéket 600.000 forintban határozta meg, ehhez képest a [28] bekezdésben a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés a) pontja szerint meghatározott ügyvédi munkadíj összege ettől eltérő, nem felel meg ezen pertárgyértéken alapuló számításnak. Az elsőfokú bíróság ítéletének indokolása nem tartalmaz utalást arra, hogy az eljárási illeték, valamint az alperest megillető perköltség összegének számítása eltérő jogszabályhelyen alapulna. Az alperes nem terjesztett elő fellebbezést az ítélet indokolásának részbeni megváltoztatása iránt a [28] bekezdésre vonatkozóan, a Pp. 512. § (2) bekezdésben foglaltaknak megfelelő pertárgyérték meghatározását elfogadta.

[25] A másodfokú bíróság megállapította, hogy a felperes kereseti kérelmére figyelemmel az elsőfokú bíróság az ítélet indokolásának [27] bekezdésében helyesen határozta meg a pertárgyértéket a Pp. 512. § (2) bekezdése alapján 600.000 forint összegben.

[26] A Pp. 83. § (1) bekezdése értelmében az alperest a 32/2003. (VIII.22.) IM rendelet 3. § (2) bekezdés a) pontjában rögzített számítás szerint 600.000 forint pertárgyérték 5%-ának megfelelő, 30.000 forint + áfa összegű, összesen 38.100 forint elsőfokú perköltség illeti meg.

[27] A másodfokú bíróság a fentiekben kifejtett indokokra utalva az elsőfokú bíróság ítéletét a fellebbezéssel érintett, a perköltség viselésére vonatkozó részben a Pp. 383. § (2) bekezdésére utalva részben megváltoztatta.

[28] A felperes fellebbezése 89%-ban vezetett eredményre, ezért a másodfokú bíróság a Pp. 83. § (1) bekezdése alapján kötelezte az alperest az Itv. 39. § (1) bekezdése és 46. § (1) bekezdése alapján a fellebbezési illeték megfizetésére, valamint megállapította, hogy a pernyertesség arányában a felperest terhelő fellebbezési illeték – az őt megillető munkavállalói költségkedvezményre tekintettel – az állam terhén marad.

[29] A Pp. 365. § (2) bekezdése szerint az ítélettel szemben fellebbezésnek helye nincs.

Győr, 2025. június 17.

Dr.Bartus Erika s.k.
a tanács elnöke

Dr.Mózsa Gábor s.k.
előadó bíró

Dr.Konarik Attila s.k.
bíró